

Катажина КОТИНСЬКА

ЗУПИНЯТИСЯ, БІГТИ І ЗУПИНЯТИСЯ ЗНОВ

Taras Prochaśko. Spalone lato, Kraków: Nemrod, 2007.

Дехто, певно, пам'ятає, видану у Польщі більш ніж десять років тому збірку есеїв Юрія Андруховича “Erz-herz-perc”. Її склали тексти, підібрані перекладачем Олею Гнатюк і ніколи у такому зібранні українською недруковані – ні до того, ні після. Та книжка вийшла неповторною – сповненою світлої меланхолії, мудрих роздумів, словесного тепла.

Ось перед нами черговий доказ на те, що спільна праця автора, перекладача і видавництва може дати дуже цікаві наслідки: нова книжка Тараса Прохаська “Spalone lato”, в якій Рената Руснак (до речі, тут автору пощастило – знайти відповідного перекладача – не абищо!) вдало доповнила відомі Прохаськові ескізи з книги «FM Галичина» менш знаним «Лексиконом таємних знань» та неслухно призабутим уже «Спаленим літом».

Це – роздуми про місце людини в житті, в навколишньому середовищі, посеред людей і здаля від них, про історію, зокрема ту маленьку, сімейну – і ту цілком вже особисту, хочеться сказати: інтимну, але ні, краще все таки назвати її: внутрішньою.

Таку книжку в наш переповнений біганиною і безперервним поспіхом час дуже добре тримати під рукою. Щоб не забути час від часу зупинитися. Просто так, посеред дня. Хоча б на мить. Зупинитися, послухати горобців у кущах чи гайворонів на майданчику. Глянути, як рухається світ – і без нашої метушні добре дає собі раду.

Прохасько майстерно, ненав'язливо вчить не переплутувати постійно «мушу» з «хочу», вчить пам'ятати про той інший варіант життя, справді «нашого», варіант омріяний, який надто часто нам здається недоступним. Проте хвилина перерви – аж ніяк не втрачений час. Вміння зупинитись у бігу, бути тут і тепер, не думаючи ненастанно про тисячу дрібниць, які вже проминули чи то мають статися незалежно від нашої волі – неоціненне.

Побудова книжки та її оформлення (короткі розділи, м'яка палітурка, зручний формат) дозволяє розкошувати лектурою в будь-яких обставинах. Проте рекомендований варіант – п'ять хвилин плюс запашний чай або гаряча кава, плюс улюблене крісло – і ви вийдете з-під такого духовного душу освіженими, наново заохоченими шукати своє місце у житті.